

Оладки — для субот

Коли прокинулась уранці в понеділок, вона, Джуді Муді, була в журбинці. Журбинці понеділкового ранку. Зажурі понеділкового ранку. Ще один тиждень школи. Іще один тиждень правопису. Іще один тиждень буркотливих олівців.

Понеділки були як штурханець у руку. Понеділки були як ляпанець нижче поясу.

«Барабутьки! Чому щодня не може бути субота?» — питала себе Джуді.

Стінк бачив, що Джуді не в гуморі.

— Що не так? — запитав він.

Джуді перекрутила пасмо волосся на маківці.

— Що не так? Сьогодні понеділок — ось що не так.

— А що не так із понеділком? — спитав Стінк.

— Це не субота — ось що не так.

Шкроб-шкроб. Стінк пошкріб голову, розмірковуючи над тим.

— Скажи хоч щось хороше про понеділок, — попросила Джуді.

Шкроб-шкроб. Стінк ще почухав голову.

— Усі свята припадають на понеділок. Ну, ти ж знаєш, День праці і... і... купа інших свят.

— У цьому й річ, — сказала Джуді. — Найближчим часом немає жодних свят у понеділок. Немає жодних днів без

школи — ані вчительських днів, ані снігових*. Нема на що чекати.

— Ну ж бо, ходімо снідати. Може, на сніданок будуть оладки у формі срібного долара. Це щось, на що варто чекати.

— Агов. Це *понеділок*, Стінку. Тато ніколи не готує оладки в *понеділок*. Оладки — для суботи.

* Учительські дні — дні, коли немає уроків у школі, натомість учителі проходять тренінги, виставляють оцінки, пишуть звіти тощо. Снігові дні — дні, коли скасовують уроки через снігопади чи сильний мороз. Їх відпрацьовують, виконуючи вдома завдання, які вчителі дають наперед у спеціальних «снігових» конвертах, або додають дні наприкінці навчального року. — Тут і далі прим. пер.

Унизу, на кухні, тато перевертав щось на плиті.

— Хапайте тарілки, — гукнув він. — Я насмажив оладки.

— Бачиш? — утішився Стінк. — Оладки! А сьогодні навіть не субота.

Тато хляпнув щось на тарілку Джуді. Щось кругле. Щось зелене. Джуді скривилася.

— Це кабачкові оладки, — пояснив тато.

— Зелені оладки? — перепитала Джуді. — Цей день стає все гіршим.

— У когось понеділкеве загострення, — зауважила мама.

— У Джуді! — гукнув Стінк. Він простягнув свою тарілку, і тато хляпнув на неї оладок. — Передайте, будь ласка, сироп.

— Понеділки — найгірші, — пробурчала Джуді.

— Гарні новини, — сказав Стінк. — Якщо тобі не подобається понеділок, він закінчиться через двадцять чотири години.

— Може, мені вдасться тебе підбадьорити, — спробувала мама.

Вона тримала лопатку як мікрофон. Тато тримав пляшку сиропу як мікрофон.

Вони схилили голови одне до одного і почали співати! Співати якусь стару пісню «Понеділок, понеділок». Співали щосили.

Джуді заплющила очі й затулила вуха.

— Ну ж бо, діти, — мовив тато. — Біжіть по рюкзаки. Сьогодні я проведу вас до автобусної зупинки.

— Стінку, — попросила Джуді, — можеш прихопити мій рюкзак? І перевір, чи є там слова з правопису. А в передню кишеньку поклади кілька буркотливих олівців.

— Я? А чому ти не можеш?

— Тому що сьогодні таки особливий день, — відказала Джуді.

— Справді?

— Понеділок «Зроби послугу буркотунові».

Звук науки

У понеділок уранці Джуді їхала до школи тим самим старим автобусом. У школі вона повісила той самий свій старий рюкзак у ту саму стару оранжеву шафку. А потім ковзнула на той самий старий стілець за тією самою старою партою позаду Рокі.

Ранок понеділка пригнічував Джуді. Вона почувалася такою ж млявою, як лінивець.

— Таке-саме-таке-саме-таке-саме, — бурмотіла Джуді, не звертаючись ні до кого зокрема.